

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (četrti razširjeni senat)

z dne 6. aprila 2006*

V zadevi T-309/03,

Manel Camós Grau, uradnik Komisije Evropskih skupnosti, stanujoč v Bruslju (Belgija), ki ga zastopa M.-A. Lucas, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata J.-F. Pasquier in C. Ladenburger, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourggu,

tožena stranka,

zaradi, na eni strani, predloga za razglasitev ničnosti Poročila Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) z dne 17. oktobra 2002, ki je zaključilo preiskavo glede Inštituta za evropsko-latinskoameriške odnose (IRELA), in, na drugi strani, predloga za povrnitev nepremoženjske in karijerne škode, ki jo je domnevno utrpel zaradi tega poročila,

* Jezik postopka: francoščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (četrti razširjeni senat),

v sestavi H. Legal, predsednik, P. Lindh, sodnica, P. Mengozzi, sodnik, I. Wiszniewska-Bialecka, sodnica, in V. Vadapalas, sodnik,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. septembra 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir postopka

- ¹ Evropski urad za boj proti goljufigam (OLAF), ustanovljen s Sklepom Komisije 1999/352/ES, ESPJ, Euratom z dne 28. aprila 1999 (UL L 136, str. 20), je odgovoren predvsem za izvajanje notranjih upravnih preiskav, ki so namenjene preiskovanju pomembnih dejanj v zvezi z opravljanjem poklicne dejavnosti, ki lahko pomenijo kršitev obveznosti uradnikov in uslužbencev Skupnosti, pri katerih obstaja možnost uvedbe disciplinskega in, v določenih primerih, kazenskega postopka.

- 2 Uredba (ES) št. 1073/1999 Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) (UL L 136, str. 1) določa, da se upravne preiskave v institucijah, organih, uradih in agencijah Skupnosti izvajajo po pravilih iz Pogodb in Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti (člen 4(1), drugi pododstavek). Njen člen 6 določa načine izvedbe preiskav, ki jih izvajajo uslužbenci Urada na podlagi pooblastila direktorja Urada, in pri tem ravnajo predvsem v skladu s Kadrovsкими predpisi za uradnike Evropskih skupnosti.

- 3 Člen 9 Uredbe št. 1073/1999 določa, da po končani preiskavi, ki jo izvede Urad, ta pod vodstvom direktorja predloži poročilo, ki vsebuje zlasti ugotovitve preiskave, vključno s priporočili direktorja o ukrepih, ki jih je treba sprejeti. Skladno z odstavkom 4 te določbe se poročilo, izdelano po opravljeni notranji preiskavi, in dokumenti v zvezi s preiskavo, pošljejo zadevni instituciji, organu, uradu ali agenciji, ki sproži ustrezne disciplinske in sodne postopke, kakor zahtevajo rezultati teh preiskav.

- 4 Na podlagi člena 14 iste uredbe lahko vsak uradnik ali drug uslužbenec Evropskih skupnosti pri direktorju OLAF vloži pritožbo proti aktu, s katerim se posega v njegov položaj, ki ga je izvedel OLAF v okviru notranje preiskave, v skladu z načini izvedbe, določenimi v členu 90(2) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti.

- 5 Sklep Sveta z dne 2. junija 1999 o pogojih za izvajanje notranjih preiskav v zvezi s preprečevanjem goljufij, korupcije in kakršnega koli nezakonitega ravnanja, ki škoduje interesom Skupnosti (1999/396/ES, ESPJ, Euratom) (UL L 149, str. 57), v členu 4, prvi pododstavek, določa, da je v primeru možnosti osebne vpletenosti

člana, uradnika ali uslužbenca Komisije, treba zainteresirano stranko takoj obvestiti, pod pogojem, da to ne ogrozi preiskave. Ta določba navaja, da se ob koncu preiskave v ugotovitvah v nobenem primeru ne sme poimensko navesti zainteresirane stranke, ne da bi ta imela možnost izraziti svoja stališča o vseh dejstvih, ki se nanjo nanašajo.

Dejansko stanje

- 6 M. Camós Grau, uradnik Komisije z nazivom A 3, je od leta 1992 do 1997, ko je bil zaposlen v Direktoratu, pristojnem za Latinsko Ameriko, ki sodi v Generalni direktorat (GD), odgovoren za zunanje ekonomske odnose, sodeloval pri upravljanju Inštituta za evropsko-latinskoameriške odnose (v nadaljevanju: IRELA), ustanovljenem leta 1984.
- 7 Potem ko je več poročil, predvsem GD „Finančni nadzor“ Komisije leta 1997, in Računskega sodišča leta 1998, poudarilo proračunske in računovodske nepravilnosti pri IRELI, je direktor OLAF 4. julija 2000 odločil, da uvede preiskavo glede IRELE, 29. januarja 2001 pa, da razširi prvotno preiskavo in uvede tudi notranjo preiskavo glede treh uradnikov Komisije, med njimi tudi glede tožeče stranke.
- 8 V skladu s členom 4 Sklepa 1999/396 je direktor OLAF 30. januarja 2001 obvestil M. Camósa Graua o uvedbi te preiskave in o možnosti, da je vpleten v ugotovljene nepravilnosti. Ravno tako ga je obvestil o imenih uslužbencev OLAF, pooblaščenih za vodenje preiskave.

- 9 M. Camósa Graua so 22. februarja 2001 ob prisotnosti njegovega zastopnika zaslišali trije od štirih uslužbencev, ki jih je pooblastil OLAF.
- 10 M. Camós Grau je z dopisi z dne 22. februarja 2002, naslovljenimi na direktorja OLAF in nadzorni svet OLAF, opozoril na vlogo GD „Finančni nadzor“ glede IRELE in izrazil zaskrbljenost glede enega od preiskovalcev, gospoda P., z obrazložitvijo, da slednji ni mogel biti objektiven, kot se zahteva za vodenje preiskave, ker je del svoje kariere naredil v službah tega GD. 22. marca 2002 mu je direktor OLAF poslal vmesni sklep.
- 11 Zastopnik M. Camósa Graua je v dopisu z dne 15. aprila 2002, naslovljenem na direktorja OLAF, opredelil sumničenja svoje stranke glede mogočega konflikta interesov pri g. P. ob upoštevanju odgovornosti, ki naj bi jih ta preiskovalec imel znotraj enote, odgovorne za nadzor IRELE pri GD „Finančni nadzor“, v času dejstev, ki so bila predmet preiskave, in njegovega ravnanja pri vodenju navedene preiskave. Zastopnik tožeče stranke je 26. aprila 2002 z enakim namenom poslal dopis predsedniku nadzornega odbora OLAF.
- 12 M. Camósa Graua je 22. aprila 2002 ob prisotnosti njegovega zastopnika zaslišal vodja enote „Sodniki in državni tožilci, pravno svetovanje in nadaljnji sodni ukrepi“ pri OLAF, da bi natančneje opredelil svoje navedbe, ki se nanašajo na g. P. Vodja te enote je 23. aprila 2002 ravno tako zaslišal preiskovalca, o katerem je nastal dvom.
- 13 Vodja enote „Sodniki in državni tožilci, pravno svetovanje in nadaljnji sodni ukrepi“ je z dopisom z dne 17. maja 2002 obvestil M. Camósa Graua, da je njegova enota direktorju OLAF podala pravno mnenje, na podlagi katerega bi se „položaj g. P. kot

pridruženega preiskovalca v referenčnem spisu [IRELA] lahko izkazal za konflikt interesov“, in da je OLAF v skladu s predlogom, ki ga je ta enota dala direktorju, odločil, „da izloči [tega preiskovalca] iz preiskave“ (v nadaljevanju: Odločba z dne 17. maja 2002).

- 14 M. Camós Grau je 29. julija 2002 pri direktorju OLAF vložil pritožbo na podlagi člena 90 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti, kot so veljali v tej zadevi (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) glede na člen 14 Uredbe št. 1073/1999, in s to pritožbo predlagal zlasti razglasitev ničnosti Odločbe z dne 17. maja 2002, ker je bilo z njo dopuščeno, da se ohranijo dejanja, ki jih je g. P. storil v okviru preiskave, ki se nanaša na IRELO, in ki naj bi bila po mnenju zainteresirane stranke v nasprotju z zahtevami nepristranskosti in objektivnosti, in, da se mu odobri plačilo odškodnine za nepremoženjsko in karierno škodo, ki naj bi mu bila povzročena.
- 15 Direktor OLAF je 14. avgusta 2002 potrdil prejem te pritožbe.
- 16 Zastopnik M. Camósa Graua je 25. septembra 2002 na direktorja OLAF in predsednika nadzornega sveta naslovil nov dopis, v katerem je opozoril na očitke svoje stranke o poteku preiskave glede IRELE.
- 17 Končno poročilo o preiskavi glede IRELE je direktor OLAF 17. oktobra 2002 naslovil na generalnega sekretarja Komisije, generalnega sekretarja Evropskega Parlamenta in belgijske ter španske pravosodne organe. Ravno tako je bil 4. novembra 2002 o njem obveščen M. Camós Grau. Španski in belgijski pravosodni organi so 13. februarja in 10. marca 2003 obvestili OLAF o njihovi Odločbi o zaključitvi zadeve.

- 18 Poročilo OLAF kritizira način upravljanja IRELE in vlogo, ki jo je glede tega prevzela Komisija. Še posebej obravnava tri uradnike Komisije, med njimi M. Camósa Graua, ki so sodelovali pri upravljanju IRELE, in jih označuje za odgovorne, da so predlagali in odobrili sistem financiranja, ki omogoča proračunske in računovodske nepravilnosti. Poročilo priporoča začetek disciplinskega postopka zoper njih.
- 19 Ker na pritožbo, ki jo je M. Camós Grau vložil 29. julija 2002, v roku štirih mesecev, ki ga določa člen 90(2) Kadrovskega predpisa, ni bilo izrecnega odgovora, je 29. novembra 2002 začela veljati odločba z molkom organa o zavrnitvi te pritožbe (v nadaljevanju: Odločba z dne 29. novembra 2002).
- 20 Španski dnevnik *El País* je v izdaji z dne 11. decembra 2002 objavil članek, posvečen ugotovitvam OLAF v njegovem poročilu o IRELI, z naslovom „Evropska Unija vpleta politike in španske uradnike v neupravičene izdatke, ki znašajo 3,6 milijonov“, ki je poimensko omenjal tožečo stranko.
- 21 M. Camós Grau je 4. februarja 2003 na direktorja OLAF naslovil pritožbo zoper Poročilo z dne 17. oktobra 2002, ki je zaključilo preiskavo OLAF.
- 22 Komisija je po vročitvi poročila OLAF 10. februarja 2003 naložila Uradu za preiskave in disciplino (v nadaljevanju: IDOC), naj opravi dopolnilno upravno preiskavo za določitev skladnosti nekaterih dejanj s takrat veljavno ureditvijo in za določitev morebitne odgovornosti uradnikov, navedenih v poročilu OLAF.

- 23 M. Camós Grau je z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 10. marca 2003, vložil tožbo pod opravilno številko T-96/03, ki predlaga po eni strani razglasitev ničnosti Odločbe z dne 17. maja 2002, s katero je bil g. P. izločen iz preiskave glede IRELE, v tistem delu, kjer je dovolila, da se ohranijo dejanja, izvedena z njegovim sodelovanjem, ter razglasitev ničnosti Odločbe z dne 29. novembra 2002, s katero je bila z molkom organa zavrnjena njegova pritožba, in po drugi strani, da se naloži Komisiji, naj mu plača odškodnino za nepremoženjsko in karierno škodo, ki jo je domnevno utrpel zaradi teh odločb.
- 24 Direktor OLAF je z odločbo z dne 28. maja 2003 zavrnil pritožbo M. Camósa Graua zoper Poročilo z dne 17. oktobra 2002, ob upoštevanju, primarno, da navedeno poročilo ni bilo akt, s katerim naj bi se poseglo v njegov položaj, in podredno, da navedbe zainteresirane stranke, ki se nanašajo na zakonitost preiskave, niso bile utemeljene.
- 25 IDOC je 2. julija 2003 predložil svoje Poročilo. Slednje navaja, da je bilo sodelovanje uradnikov Komisije pri upravljanju IRELE v skladu z veljavno ureditvijo Skupnosti, in da, ker ni dejavnikov, ki bi dokazovali, da naj bi ti uradniki glede na sanacijski načrt IRELE ravnali neskladno s to ureditvijo, se njihova odgovornost ni mogla upoštevati. Poročilo omenja, da preiskava ni določila individualne odgovornosti, ampak razkrila pomanjkanje koordinacije med službami Komisije, na katere se nanaša nadzor sredstev Skupnosti, ki so bila dodeljena IRELI. Na koncu predlaga, da se bodisi ustavi dopolnilna upravna preiskava bodisi izvedejo dodatna poizvedovanja, ki bi bila dolga in zapletena.
- 26 Organ, pristojen za imenovanja (v nadaljevanju: OPI), je 2. septembra 2003 obvestil M. Camósa Graua, da je odločil zaključiti zadevo brez disciplinskega ukrepa.

- 27 S sklepom z dne 9. junija 2004 v zadevi Camós Grau proti Komisiji (T-96/03, ZOdl. JU, str. I-A-157 in II-707) je Sodišče prve stopnje zavrglo tožbo tožeče stranke, navedeno v točki 23 zgoraj, kot nedopustno. Sodišče prve stopnje je predvsem ugotovilo, da izpodbijana odločba pomeni vmesni ukrep, vključen v postopek preiskave, ki jo je sprožil OLAF, da nima obveznih pravnih učinkov, ki prizadenejo interese tožeče stranke in spremenijo njen pravni položaj, ter da se morebitna nezakonitost te odločbe lahko uveljavlja pred sodnikom v okviru tožbe zoper izpodbijani ukrep, s katerim se ustavi postopek.

Postopek

- 28 M. Camós Grau je to tožbo vložil z vlogo, vloženo v tajništvu Sodišča prve stopnje 8. septembra 2003.
- 29 Tožeča stranka je z dopisom z dne 29. septembra 2003 predlagala Sodišču prve stopnje, naj odredi Komisiji, naj predloži dokumente v zvezi s preiskavo OLAF in zaključki te preiskave.
- 30 Sodišče prve stopnje je z ukrepom procesnega vodstva, ki je bil notificiran 30. marca 2004, predlagalo Komisiji, naj predloži vse priloge k Poročilu OLAF, poročilo o dopolnilni upravni preiskavi, ki jo je opravil IDOC, in osnutek poročila, ki ga je izdelal eden od preiskovalcev, odgovoren za preiskavo OLAF, ki je bilo namenjeno za izdelavo končnega poročila OLAF. Sodišče prve stopnje je od Komisije poleg tega zahtevalo, naj določi, katere spremembe naj bi bile storjene v osnutku poročila OLAF in katere akte preiskave bi bilo treba ponovno preveriti, in izpostavi razloge, zaradi katerih OLAF ni natančneje preučil vloge GD „Finančni nadzor“.

- 31 Komisija je 10. maja 2004 predložila zahtevane dokumente in odgovorila na vprašanja Sodišča prve stopnje, glede teh predložitev in odgovorov pa je tožeča stranka 1. julija 2004 predložila svoje pripombe.
- 32 Sodišče prve stopnje je po opredelitvi strank na podlagi členov 14 in 51 svojega Poslovnika 6. junija 2005 odločilo, da zadevo prenese v odločanje četrtemu senatu v sestavi petih sodnikov.
- 33 Z ukrepom procesnega vodstva, ki je bil notificiran 27. junija 2005, je Sodišče prve stopnje zahtevalo od strank, naj predložijo pritožbo z datumom 4. februar 2005, navedeno v točki 21 zgoraj, in opredelijo, kar zadeva kandidaturo tožeče stranke za delovno mesto direktorja, navedeno v njenih pisanjih, okoliščine prostega delovnega mesta, vrsto zaposlitve in postopek za njegovo pridobitev. Sodišče prve stopnje je poleg tega od tožene stranke zahtevalo, naj predloži primere ukrepov, s katerimi se posega v položaj, ki bi po njenem mnenju lahko bili predmet pritožbe na podlagi člena 14 Uredbe št. 1073/1999, in naj obrazloži razloge, zaradi katerih so bili odlomki osnutka poročila OLAF v zvezi z vlogo in odgovornostmi GD „Finančni nadzor“ glede IRELE izpuščeni v končni različici navedenega poročila. Tožena in tožeča stranka sta na vprašanja Sodišča prve stopnje odgovorili 5. in 9. avgusta 2005.
- 34 Stranki sta na obravnavi 14. septembra 2005 podali ustne navedbe in odgovorili na vprašanja Sodišča prve stopnje.
- 35 Komisija je z dopisom z dne 23. septembra 2005 želela predložiti podrobnosti glede nekaterih vprašanj, ki so se pokazala med obravnavo, povezana s razširjanjem poročila OLAF znotraj njenih služb in z morebitno vložitevijo navedenega poročila v osebni spis tožeče stranke.

- 36 Predsednik četrtega razširjenega senata Sodišča prve stopnje je s Sklepom z dne 26. oktobra 2005 ponovno uvedel ustni postopek, da bi vložil v spis tako prenesene podatke in da bi tožeči stranki omogočil, da predstavi svoja morebitna stališča o dopolnilnih dokaznih elementih, ki jih je posredovala Komisija.
- 37 Tožeča stranka v rokih, ki jih je določilo Sodišče prve stopnje, ni predložila stališč.
- 38 Predsednik četrtega razširjenega senata Sodišča prve stopnje je s Sklepom z dne 3. januarja 2006 zaključil ustni postopek.

Predlogi strank

- 39 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:
- razglasi za nično Odločbo z dne 17. maja 2002, s katero je bil g. P. izločen iz preiskave glede IRELE, v delu, kjer dovoli, da se ohranijo dejanja, dokončana z njegovim sodelovanjem, ne da bi jih ponovno preverila, jih razglasila za nične ali na novo določila;
 - razglasi za nično Odločbo z dne 29. novembra 2002, s katero je bila posredno zavrnjena njena pritožba z dne 29. julija 2002, vložena zoper Odločbo z dne 17. maja 2002;
 - razglasi za nično Poročilo OLAF z dne 17. oktobra 2002, ki zaključuje preiskavo v zvezi z IRELO;

- razglasi za nično Odločbo direktorja OLAF z dne 28. maja 2003, s katero je bila zavrnjena pritožba, ki jo je tožeča stranka zoper to poročilo vložila 4. februarja 2003;
- naloži Komisiji, naj mu plača znesek, začasno ocenjen na 10.000 EUR, za povrnitev njegove nepremoženjske škode;
- naloži Komisiji, naj mu začasno plača 1 EUR za povrnitev njegove karierne škode;
- naloži Komisiji, naj mu povrne stroške, priglašene za njegovo obrambo v okviru preiskave in njegovih upravnih pritožb zoper Odločbo z dne 17. maja 2002 in Poročilo OLAF z dne 17. oktobra 2002;
- Komisiji naloži plačilo stroškov.

40 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- tožbo kot nedopustno zavrže v celoti ali podredno v delu, ki se nanaša na predlog za razglasitev ničnosti prvih dveh izpodbijanih odločb;
- podredno tožbo zavrne kot neutemeljeno;
- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravno stanje

Tožbeni predlogi za razglasitev ničnosti Odločbe z dne 17. maja 2002 in Odločbe z dne 29. novembra 2002

- 41 Prvi in drugi del tožbenih predlogov, vloženih v okviru te tožbe, ki predlagajo razglasitev ničnosti odločb z dne 17. maja in 29. novembra 2002, pomenita preprosto ponovitev tožbenih predlogov, ki so bili pred tem predloženi v postopku T-96/03. Na dan vložitve te tožbe, 8. septembra 2003, je njihova dopustnost torej naletela na ugovor litispence, na katerega mora Sodišče prve stopnje v vsakem primeru paziti po uradni dolžnosti (sodbi Sodišča z dne 26. maja 1971 v združenih zadevah Bode proti Komisiji, 45/70 in 49/70, Recueil, str. 465, točka 11, in Sodišča prve stopnje z dne 12. decembra 1996 v zadevi Stott proti Komisiji, T-99/95, Recueil, str. II-2227, točki 22 in 23). Sicer pa, kot je bilo navedeno v točki 27 zgoraj, je Sodišče prve stopnje s Sklepom Camós Grau proti Komisiji ugotovilo nedopustnost teh tožbenih predlogov, ker se ne nanašajo na izpodbojni akt.
- 42 Iz navedenega izhaja, da sta prvi in drugi del tožbenih predlogov te tožbe kot taka nedopustna. To pa ne izključuje, da bi se utemeljitev v njuno podporo lahko upoštevala za morebitno presojo zakonitosti dejanj, ki sledijo tem, ki jih navajajo navedeni tožbeni predlogi.

Tožbeni predlogi za razglasitev ničnosti Odločbe z dne 28. maja 2003, s katero je bil zavrnen ugovor, ki ga je tožeča stranka zoper Poročilo OLAF vložila 4. februarja 2003

- 43 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da sodišče na podlagi predlogov proti zavrnitvi pritožbe odloča o aktu, zoper katerega je bila vložena pritožba, in ti predlogi kot taki

nimajo samostojne vsebine (sodba Sodišča z dne 17. januarja 1989 v zadevi Vainker proti Parlamentu, 293/87, Recueil, str. 23, točka 8). Treba je torej ugotoviti, da je edini cilj tretjega dela tožbenih predlogov, vloženega zoper Poročilo OLAF, in četrtega dela navedenih tožbenih predlogov, vloženega zoper zavrnitev pritožbe proti temu poročilu, predlog za razglasitev ničnosti Poročila OLAF z dne 17. oktobra 2002 (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 23. marca 2004 v zadevi Theodorakis proti Svetu, T-310/02, RecFP, str. I-A-95 in II-427, točka 19).

Tožbeni predlogi za razglasitev ničnosti Poročila OLAF z dne 17. oktobra 2002

– *Dopustnost*

Trditve strank

- ⁴⁴ Komisija navaja, da izpodbijani akt pomeni pripravljalni akt, s katerim se ne posega v položaj in ne more biti predmet predloga za razglasitev ničnosti. Poročilo o preiskavi OLAF ter preiskava in ukrepi procesnega vodstva, sprejeti v okviru njegovega poteka, naj bi bili zgolj pripravljalne stopnje brez vpliva na končno odločitev uprave. Tako naj tudi navajanje vseh vrst postopkovnih nepravilnosti, ki naj bi vplivale na preiskavo, če predpostavimo, da bi bile dokazane, ne bi moglo spremeniti ugotovitve, po kateri naj bi imelo sporno poročilo naravo pripravljalnega akta in ne akta, s katerim se posega v položaj, ob nespremenjenem pravnem položaju zainteresirane stranke. Kršitev postopkovnih pravil naj ne bi dokazovala, da je bil sprejet akt, s katerim se posega v položaj, ampak naj bi se ravno nasprotno lahko ob tej priložnosti navajala zoper dokončno upravno odločbo, s katero naj bi se posegalo v položaj. Tožena stranka dodaja, da je domnevna prizadetost moralnih interesov in možnosti napredovanja tožeče stranke brez učinka, ker naj bi šlo za dejanske ugotovitve in ne za obvezne posledice poročila, ki naj bi spremenilo pravni položaj zainteresirane stranke. Prav tako zatrjuje, da OLAF kljub svoji funkcionalni neodvisnosti nima

nobene pristojnosti odločanja in da njegova poročila o preiskavi nimajo nikakršnega zavezujočega pravnega učinka, saj naj bi bil njihov namen predvsem pripraviti disciplinski postopek.

- 45 Tožeča stranka zatrjuje, da je njena tožba dopustna, ker meni, da Poročilo OLAF pomeni akt, s katerim se posega v njen položaj. Navaja, da to poročilo neposredno in takoj vpliva na njen pravni položaj zaradi nepravilnosti, ki naj bi jih vsebovalo. Poročilo naj bi bilo rezultat zapletenega postopka, ki je bil zaznamovan z nepravilnostmi prejšnjih preiskovalnih dejanj ali nedelovanji OLAF, kršitvijo načel pravičnosti, nepristranskosti, varstva zaupanja v pravo in dobrega upravljanja, ter nepriznavanjem pravic do obrambe. Sprejeto naj bi bilo v nepravilnih okoliščinah, namreč brez sodelovanja edinega preiskovalca, ki je ostal pooblaščen do konca preiskave, in ne da bi bilo predloženo tožeči stranki, čeprav je o njem osebno dvomila. M. Camós Grau navaja, da to poročilo neposredno in takoj vpliva na njegove moralne interese, po eni strani, ker ga poimensko navaja in mu po krivem nalaga odgovornost za ugotovljene nepravilnosti, in po drugi strani, ker je bila o njem obveščena Komisija in španski ter belgijski pravosodni organi in je bil javno objavljen v tisku. Poročilo bi lahko hkrati ogrozilo kariero tožeče stranke in naj bi dejansko oviralo njegovo napredovanje na delovno mesto direktorja, za katero je kandidiral. Tožeča stranka zatrjuje, da ima Poročilo odločitveni značaj, ker izhaja iz odločbe direktorja OLAF, kot določa Uredba št. 1073/99. Končno navaja, da je treba postopek notranje preiskave, ki jo je vodil OLAF, šteti za ločenega od disciplinskega postopka zaradi funkcionalne neodvisnosti OLAF.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 46 Tožba je vložena zoper akt, ki ga je sprejel OLAF s pooblastilom njegovega direktorja in ki sprejema ugotovitve poročila, ki je zaključilo preiskavo glede IRELE.

- 47 V skladu z ustaljeno sodno prakso pomenijo akti ali odločbe, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo v smislu člena 230 ES, ukrepe z zavezujočimi pravnimi učinki, s katerimi se posega v interese tožeče stranke s tem, da na določen način spremenijo njen pravni položaj (sodbi Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 9, in z dne 14. februarja 1989 v zadevi Bossi proti Komisiji, 346/87, Recueil, str. 303, točka 23).
- 48 Vendar pa poročilo, kot ga je izdal OLAF v okviru svojih zunanjih in notranjih preiskav glede IRELE, ne spreminja na določen način pravnega položaja oseb, ki so, tako kot tožeča stranka, tam imenovane.
- 49 Brez dvoma poročilo, s katerim se zaključi preiskava, ki pomeni zaključen dokument, ki ga je v okviru samostojnega upravnega postopka sprejela funkcionalno neodvisna služba, zaradi tega dejstva ne more biti opredeljeno kot pripravljalni ukrep za upravne ali sodne postopke, ki se lahko začnejo na njegovi podlagi, ampak se lahko ravno tako začnejo vzporedno ali pred vključitvijo OLAF. Vendar končna narava poročila OLAF glede postopka, ki vodi preiskave te službe, poročilu ne daje lastnosti akta, ki bi imel zavezujoče pravne učinke.
- 50 Tako poročila, s katerimi se končajo preiskave OLAF in katerih izdaja in posredovanje zaključijo njihov namen, poleg ugotovljenih dejstev obsegajo pregled ugotovitev, ki so nastale na podlagi teh dejstev, in priporočil glede postopkov, zlasti disciplinskih in kazenskih, ki bi po mnenju OLAF lahko bili določeni v poročilih, katerih ugotovitve in priporočila so naslovljeni na pristojne organe držav članic ter na zadevne institucije, da odločijo, ali se je treba na njih odzvati ali ne. OLAF v svojih poročilih sicer priporoča sprejetje aktov, ki imajo zavezujoč pravni učinek, s katerimi se posega v položaj zadevnih oseb, vendar pa mnenje, ki ga predlaga v zvezi s tem, ni zavezujoče, celo procesno ne, za organe, katerim je namenjeno.

- 51 Glede tega iz določb Uredbe št. 1073/1999, zlasti iz uvodne izjave 13 in člena 9 te Uredbe, izhaja, da ugotovitve OLAF, ki so del končnega poročila, ne morejo avtomatično voditi k začetku sodnega ali disciplinskega postopka, ker se pristojni organi prosto odločijo o odzivu na končno poročilo in so torej edini organi, ki lahko izdajo odločbe, s katerimi se lahko poseže v pravni položaj oseb, za katere naj bi poročilo priporočilo uvedbo takih postopkov (Sklep Sodišča prve stopnje z dne 13. julija 2004 v zadevi Comunidad Autónoma de Andalucía proti Komisiji, T-29/03, Recueil, str. II-2923, točka 37).
- 52 Sicer pa je gotovo, da, če je v obravnavani zadevi sporno poročilo priporočilo uvedbo disciplinskega postopka zoper tožečo stranko, tak postopek ni bil uveden, temveč je OPI ravno nasprotno 2. septembra 2003 obvestil M. Camósa Graua, da se je odločil zadevo zaključiti brez disciplinskega postopka.
- 53 Po tej odločbi o zaključitvi skupaj z opredelitvijo, po kateri OPI ni upošteval odgovornosti tožeče stranke v zadevi, ki je bila povod za preiskavo OLAF, izpodbijano poročilo ni moglo več zakonito biti temelj za nobeno naknadno odločbo OPI, ki se nanj nanaša, niti se je za razliko od, na primer, ocenjevalnega poročila nikakor ni moglo upoštevati pri vodenju kariere zainteresirane stranke. Poleg tega poročilo ni imelo posledic na kazenski ravni, saj so španski in belgijski sodni organi 13. februarja in 10. marca 2003 obvestili OLAF o njihovi odločitvi, da zaključijo zadevo, kot je bilo navedeno v točki 17 zgoraj. Iz tega izhaja, da poklicni položaj zainteresirane stranke v takih okoliščinah ne bi mogel biti prizadet z izpodbijanem poročilom.
- 54 Trditve tožeče stranke glede poteka preiskave in vsebine poročila ne morejo spremeniti teh presoj.

- 55 Postopkovne nepravilnosti in bistvene kršitve postopka, navajane v okviru ničnostne tožbe, za katere naj bi kot v zadevnem primeru veljalo, da jih vsebuje Poročilo o preiskavi OLAF, navedenemu poročilu ne morejo dati lastnosti akta, s katerim se posega v položaj. Take kršitve se lahko izpodbijajo zgolj za podkrepitev tožbe zoper naknadni izpodbojni akt, če bi vplivale na njegovo vsebino, ne pa na samostojen način brez takega akta (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 10. decembra 1987 v združenih zadevah Del Plato in drugi proti Komisiji, od 181/86 do 184/86, Recueil, str. 4991, točke 10, 22, 25, 33, 35, 36, in 38).
- 56 Poleg tega ob domnevi, da poročilo OLAF prizadene moralne interese tožeče stranke, če bi jo po eni strani poimensko navedlo in ji po krivem pripisalo odgovornost za ugotovljene nepravilnosti, po drugi strani pa bi bila o njem obveščena Komisija in španske ter belgijske sodne oblasti in naj bi bilo javno objavljeno v tisku, take okoliščine, ki lahko povzročijo škodo, v vsakem primeru navedenemu poročilu ne morejo dati lastnosti akta, s katerim se posega v položaj v smislu člena 230 ES.
- 57 Okoliščina, da naj bi bila poročila OLAF sprejeta pod pristojnostjo direktorja z aktom OLAF, ki naj bi bil v obravnavani zadevi uresničen s sprejetjem in posredovanjem spornega poročila zadevnim organom 17. oktobra 2002, je končno brez učinka na njihovo izpodbojnost ali neizpodbojnost.
- 58 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je predlog z dne 17. oktobra 2002 za razglasitev ničnosti poročila OLAF v zvezi z IRELO naperjen zoper dokument, ki nima takega zavezujočega pravnega učinka, da bi prizadel interese tožeče stranke s tem, da na določen način spreminja njen pravni položaj. Tožbeni predlogi za razglasitev ničnosti navedenega poročila torej niso dopustni.

Tožbeni predlogi za povrnitev zatrjevane škode

– Dopustnost

Trditve strank

- ⁵⁹ Komisija, ki se sklicuje na nedopustnost tožbe v celoti, navaja, da nedopustnost tožbenih predlogov za razglasitev ničnosti povzroča tudi nedopustnost predlogov za odškodnino, če obstaja, kot v obravnavani zadevi, tesna povezava med obema predlogoma.
- ⁶⁰ Poleg tega pritožba zoper poročilo OLAF, ki jo je tožeča stranka 4. februarja 2003 naslovila na direktorja OLAF, ne vključuje odškodninskega zahtevka, predlogi M. Camósa Graua za odškodnino pa naj bi bili enako nedopustni na podlagi členov 90 in 91 Kadrovskih predpisov, na katere napotuje Uredba št. 1073/1999.
- ⁶¹ Tožeča stranka zatrjuje, da je njen odškodninski zahtevek zaradi nezakonnosti poročila OLAF in hudih napak, ki jih je storil OLAF v zvezi z njo, dopusten.

Presoja Sodišča prve stopnje

– Glede obveznosti predhodne pritožbe

- 62 Iz spisa izhaja, da se je tožeča stranka v svoji Pritožbi z dne 4. februarja 2003 zoper poročilo OLAF glede odškodnine, za katero zahteva plačilo s to tožbo, omejila na to, da „si pridržuje pravico, da zahteva plačilo posebej velike premoženjske in nepremoženjske škode, ki ji jo je povzročilo to poročilo in jo utegne povzročiti v prihodnosti“.
- 63 Stališče tožene stranke temelji na ideji, da člen 14 Uredbe št. 1073/1999 določa obveznost pritožbe v smislu člena 90(2) Kadrovskih predpisov pred vsako tožbo uradnika ali uslužbenca zoper odločbo OLAF ne glede na to, ali ta tožba predlaga razveljavitev akta ali povrnitev škode. Da bi bila odškodninska tožba dopustna, bi morala biti zato izvedena predhodna pritožba z istim predmetom. Izjema bi bila dopustna zgolj, če bi bili predlogi za odškodnino jasno dodatni k predlogom za razglasitev ničnosti, pred katerimi je bila izvedena pritožba, in dopustni – kar pa naj ne bi veljalo v obravnavani zadevi.
- 64 V vsakem primeru člen 14 Uredbe št. 1073/1999 predvideva možnost pritožbe pri direktorju OLAF zgolj zoper akt, s katerim se posega v položaj, ne pa ob odškodninskem zahtevku, ki bi temeljil na domnevno napačnih ravnanjih ali opustitvah OLAF v okviru preiskave. Treba je torej presoditi, ali je razširjena razlaga, ki jo daje Komisija za to določbo, kar zadeva obveznost predhodne pritožbe, upravičena.

- 65 Ta presoja odpira vprašanje, ali mora biti spor povezan s splošnim sporom o nepogodbeni odgovornosti iz člena 235 ES in iz člena 288 ES ali s sporom v zvezi z odnosi med Skupnostjo in njenimi uslužbenci iz člena 236 ES. V prvem primeru se namreč lahko sodniku neposredno predloži predloge za odškodnino. V drugem primeru pa mora ravno nasprotno na podlagi sodne prakse pred odškodninsko tožbo, ki predlaga povrnitev škode, ki ni bila povzročena z aktom, s katerim se posega v položaj, katerega razveljavitev se zahteva, ampak z različnimi napakami in opustitvami, ki jih je domnevno zagrešila uprava, teči dvostopenjski postopek. Ta se mora začeti z vložitvijo zahtevka, s katerim se pozove OPI, naj povrne zatrjevano škodo, ki ji mora v tem primeru slediti vložitev pritožbe zoper odločbo o zavrnitvi zahtevka (sodba Sodišča prve stopnje z dne 13. julija 1993 v zadevi Moat proti Komisiji, T-20/92, Recueil, str. II-799, točka 47).
- 66 V tem sporu torej tožeča stranka ne izpodbija vloge Komisije kot OPI, kateremu je podrejen kot uradnik, ampak kot institucije, s katero je povezan OLAF, funkcionalno samostojna služba, katere odnosi z uradniki in uslužbenci iz različnih institucij niso v skladu z običajnimi pravili, ki zadevajo odnose med uradniki in uslužbenci ter njihovim OPI. Dejstvo, da ima Komisija v tem sporu, kot v vseh tožbah zoper OLAF, položaj tožene stranke, izhaja iz upravne in proračunske povezanosti te službe z zadevno institucijo in iz tega, ker OLAF ni pravna oseba. V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da bi moral M. Camós Grau, če ne bi bil uradnik Komisije, ampak bi bil iz druge institucije, ravno tako zahtevati povrnitev škode, ki jo je po njegovem mnenju utrpel zaradi ravnanja OLAF, od Komisije.
- 67 Poleg tega se spor ne nanaša na dejanja ali ravnanje Komisije, ki so pomembni za kariero tožeče stranke, saj poročilo OLAF samo po sebi nima nobenega pravnega učinka na njen poklicni položaj, kot je bilo ugotovljeno pred tem. Z očitki, ki jih navaja glede napak OLAF, ki naj bi jih zagrešil zoper tožečo stranko med preiskavo v zvezi z IRELO, da naj bi Poročilo obsegalo neugodne presoje in ugotovitve glede M. Camósa Graua, je ta v enakem položaju kot vsaka oseba, naj bo uradnik Skupnosti ali ne, ki bi jo zadevalo poročilo OLAF. Okoliščina, da se ugotovitve

OLAF glede tožeče stranke nanašajo na njeno vlogo uradnika Komisije pri upravljanju in delovanju IRELE, ne spremeni predmeta spora, ki se ne nanaša na poklicno dejavnost M. Camósa Graua, ampak na način, na katerega je OLAF vodil in zaključil preiskavo, ki ga poimensko označuje in mu pripisuje odgovornost za ugotovljene nepravilnosti.

68 Okoliščina, da je M. Camós Grau na podlagi člena 14 Uredbe št. 1073/1999, torej veljavno, vložil pritožbo pri direktorju OLAF na podlagi pogojev, določenih v členu 90(2) Kadrovskih predpisov, da bi dosegel razglasitev ničnosti Poročila OLAF, je v tem pogledu nepomembna.

69 Po eni strani so namreč ureditev pravnih sredstev in v tem okviru veljavnost Kadrovskih predpisov pravna vprašanja, ki ne izhajajo iz volje strank. Po drugi strani se člen 14 Uredbe št. 1073/1999 ne uporablja, ker predvideva možnost pritožbe zgolj zoper akt, s katerim se posega v položaj, iz zgoraj navedenega pa izhaja, da poročilo OLAF ni tak akt in da zato zgoraj navedena določba ni povzročila, da bi bil predhodni pritožbeni postopek uporaben v sporu.

70 Od začetka veljavnosti novih določb Kadrovskih predpisov 1. maja 2004 je bil vnešen člen 90a v zvezi z OLAF, ki poleg dosedanje možnosti, da se v smislu člena 90(2) Kadrovskih predpisov pri direktorju OLAF vloži pritožbo zoper akt OLAF, ki se očita v zvezi s preiskavo OLAF, določa tudi možnost vložitve zahtevka pri istem direktorju v smislu člena 90(1) navedenih Kadrovskih predpisov, s katerim se ga pozove, naj glede tega sprejme odločbo v zvezi s preiskavo OLAF.

- 71 V vsakem primeru pred začetkom veljavnosti te nove določbe in ker člen 14 Uredbe št. 1073/1999 nič ne določa o tej točki, taka povezava s spori iz Kadrovskih predpisov ni bila nujna glede odškodninskih zahtevkov v zvezi s preiskavami OLAF. Tožeča stranka torej za vložitev takega odškodninskega zahtevka ni bila zavezana k postopku, ki je določen s členom 90 Kadrovskih predpisov. Predlogi za odškodnino v tej tožbi v teh okoliščinah ne morejo biti zavrjeni iz razloga, da M. Camós Grau ni spoštoval postopka, ki ni bil predviden z določbami, ki so veljale v času dejstev.
- 72 Sicer pa je treba opozoriti, da je M. Camós Grau v svoji pritožbi z dne 4. februarja 2003 zoper poročilo OLAF, sicer v hipotetičnem smislu, izpostavil svojo pravico zahtevati povrnitev škode, ki je nastala s Poročilom. Čeprav te navedbe ne moremo šteti za predhodni odškodninski zahtevek v formalnem smislu, je treba opozoriti, da je namen pritožbe, da se OPI omogoči, da pred sprožitvijo tožbe izrazi stališče o vprašanju iz Kadrovskih predpisov. Tožena stranka torej v okoliščinah obravnavane zadeve ne more razumno zatrjevati, da ni imela možnosti, da se vnaprej pripravi na odškodninsko tožbo.
- 73 Na podlagi ustaljene sodne prakse za upravne pritožbe v smislu člena 90(2) Kadrovskih predpisov ne velja noben pogoj obličnosti, pri čemer mora uprava njihovo vsebino razlagati in razumeti z vso skrbnostjo, ki jo dobro usposobljena velika organizacija dolguje svojim upravičencem vključno s člani osebja (sodba Sodišča z dne 9. marca 1978 v zadevi Herpels proti Komisiji, 54/77, Recueil, str. 585, točka 47).
- 74 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je Komisija imela možnost, da se opredeli o utemeljenosti odškodninskega zahtevka M. Camósa Graua tako v upravni fazi kot v postopkovni fazi spora, in da, tudi če se uporabi člen 90 Kadrovskih predpisov, neobstoj predhodne pritožbe ne more nasprotovati odškodninskemu zahtevku

tožeče stranke z obrazložitvijo, da naj ta pred svojo tožbo ne bi formalno predlagala drugega zadoščenja kot v obliki razglasitve ničnosti Poročila.

– Povezava med odškodninskim zahtevkom in ničnostnim zahtevkom

- 75 Tožena stranka se ne more sklicevati na sodno prakso, po kateri, če obstaja tesna zveza med odškodninskim in ničnostnim zahtevkom, nedopustnost ničnostnega zahtevka povzroči nedopustnost odškodninskega zahtevka (sodba Bossi proti Komisiji, točka 47 zgoraj, točka 31).
- 76 Cilj te sodne prakse je namreč izrecno izogniti se temu, da uradnik, ki ni pravočasno izpodbijal odločbe OPI, s katero se posega v njegov položaj, ne obide te zavrnitve z vložitvijo odškodninske tožbe na podlagi domnevne nezakonnosti te odločbe (sodbe Sodišča z dne 15. decembra 1966 v zadevi Schreckenberga proti Komisiji, 59/65, Recueil, str. 785 in 797; z dne 12. decembra 1967 v zadevi Collignon proti Komisiji, 4/67, Recueil, str. 469 in 480, in z dne 7. oktobra 1987 v zadevi Schina proti Komisiji, 401/85, Recueil, str. 3911, točki 10 in 13).
- 77 Enako ne more veljati, če nedopustnost predlogov za razglasitev ničnosti izhaja ne iz njihove poznosti, ampak iz lastnosti izpodbijanega akta, ki lahko, čeprav ne omogoča zainteresirani stranki, da doseže razglasitev njegove ničnosti, kljub temu povzroči škodo, ki upravičuje do odškodnine.
- 78 Tako imajo upravičenci, ki zaradi pogojev dopustnosti iz člena 230, četrti odstavek, ES ne morejo neposredno izpodbijati nekaterih aktov ali ukrepov Skupnosti, kljub

temu možnost izpodbijati ravnanje, ki nima narave odločanja in zaradi tega ne more biti predmet ničnostne tožbe, z vložitvijo tožbe za nepogodbeno odgovornost, določeno v členu 235 ES in členu 288, drugi pododstavek ES, če bi bilo ravnanje tako, da bi povzročilo odgovornost Skupnosti (sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. januarja 2003 v združenih zadevah Philip Morris International in drugi proti Komisiji, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 in T-272/01, Recueil, str. II-1, točka 123). Upravičenci imajo v okviru take odškodninske tožbe možnost sklicevati se na nepravilnosti, ki naj bi bile storjene ob izdaji ali sprejetju upravnega poročila, čeprav slednje ni odločba, s katero se neposredno prizadene pravice oseb, ki so tam navedene (sodba Sodišča z dne 10. julija 2001 v zadevi Ismeri Europa proti Računskemu sodišču, C-315/99 P, Recueil, str. I-5281, točki 29 in 30).

- 79 Poleg tega je odškodninska tožba samostojno pravno sredstvo, ki ima svojo funkcijo, ki je posebna v okviru sistema pravnih sredstev in podrejena pogojem izvajanja, ki so zasnovani za njegov posebni namen (glej sodbo Sodišča z dne 23. marca 2004 v zadevi Médiateur proti Lambertsu, C-234/02 P, Recueil, str. I-2803, točka 106 in navedena sodna praksa).
- 80 Tako je treba odškodninsko tožbo, ki jo je vložil M. Camós Grau in ki predlaga povrnitev nepremoženjske in karijerne škode, ki naj bi izhajala iz nepravilnosti, ki jih je v okviru preiskave glede IRELE storil OLAF, in iz izdaje naknadnega poročila, upoštevati, kar zadeva njeno dopustnost, neodvisno od ničnostne tožbe.
- 81 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba tožbene predloge tožeče stranke za plačilo odškodnine za škodo, ki naj bi ji jo povzročilo ravnanje OLAF, razglasiti za dopustne.

Temelj

Trditve strank

- 82 Tožeča stranka navaja, da so nepravilnosti, ki jih je storil OLAF med preiskavo glede IRELE in pri sprejetju Poročila z dne 17. oktobra 2002, ravno tako napake službe, ki so ji povzročile veliko nepremoženjsko in karierno škodo.
- 83 V svoji tožbi našteva šest vrst dokazov, ki se nanašajo na navedene nepravilnosti.
- 84 Prvič, odločitev OLAF, da izključi g. P. iz nalog preiskave, naj ne bi zadostila obveznosti obrazložitve, ki jo zahteva člen 253 ES in člen 25 Kadrovskih predpisov, ker je bil M. Camós Grau o tem obveščen zgolj z vročitvijo 17. maja 2002 s strani vodje enote „Sodniki in državni tožilci, pravno svetovanje in nadaljnji sodni ukrepi“, ki naj ne bi prikazala natančnih razlogov za to odločitev.
- 85 Drugič, OLAF naj bi kršil pravice do obrambe ter načelo varstva zaupanja v pravo in načelo dobrega upravljanja. M. Camós Grau naj o poročilu zunanje revizije z dne 14. decembra 2000 glede IRELE ne bi bil obveščen pravočasno za njegovo zaslišanje pri OLAF 22. februarja 2001. Med tem zaslišanjem naj bi mu preiskovalci dali vedeti, da je bil zaslišan kot priča in ne zato, da bi utemeljil svojo odgovornost. Med njegovim zaslišanjem in nato za odgovor na pisna vprašanja, ki so mu bila zatem

postavljena, naj prav tako ne bi imel potrebnih podatkov za svojo obrambo, zlasti dokaznih elementov, ki jih je zoper njega zbral OLAF. Ravno tako naj bi bile s tem, ko naj mu poročilo OLAF in njegove priloge ne bi bili predloženi pred sprejetjem navedenega poročila, kršene pravice do obrambe in člen 4 Sklepa 1999/396.

86 Tretjič, tožeča stranka zatrjuje, da je bilo poročilo OLAF sestavljeno s kršitvijo določb člena 6, odstavki od 1 do 3, in člena 9(1) in (2) Uredbe št. 1073/99 ter načela objektivnosti preiskav OLAF, ker naj edini preiskovalec, ki je ostal odgovoren za preiskavo do njenega konca, pri tem ne bi sodeloval. Osnutek poročila, ki ga je ta preiskovalec pripravil pred svojim odhodom iz OLAF v začetku meseca septembra 2002, naj bi bil bistveno drugačen od končnega poročila, ki poleg tega ni imelo njegovega podpisa. Tožeča stranka navaja, da morajo poročila preiskav OLAF sestaviti preiskovalci in da direktor OLAF na podlagi Uredbe št. 1073/99 ni pooblaščen sam sprejeti ali spremeniti poročilo o preiskavi.

87 Četrtič, tožeča stranka zatrjuje, da preiskava ni bila vodena, kot določa Uredba št. 1073/99, ob spoštovanju temeljnih načel prava Skupnosti in ob spoštovanju Kadrovskih predpisov, zlasti njihovega člena 14. Ker je namreč M. Camós Grau OLAF predložil resne indice, ki se nanašajo na konflikt interesov pri preiskovalcu, naj bi se moral OLAF prepričati, da so se akti, ki jih je sprejel ta preiskovalec, in usmeritve, dane v preiskavi, uveljavili objektivno in niso izhajali iz konflikta interesov, ki ga omenja. Upoštevnost očitkov, ki jih tako navaja M. Camós Grau, naj bi bila potrjena s protislovno obrazložitvijo Odločbe z dne 28. maja 2003, s katero je bila zavrnjena njegova pritožba zoper sporno poročilo, ker naj bi ta odločba potrdila, da je bila izločitev g. P. nujno potrebna za objektivnost preiskave ob upoštevanju, da njegovo posredovanje ni imelo škodljivih posledic.

88 Petič, OLAF naj bi zagrešil očitne napake pri svoji presoji dejanske vloge g. P., po eni strani glede nadzorov, ki jih je opravila Komisija nad IRELO, o preteklih

odgovornostih preiskovalca pri GD „Finančni nadzor“ in po drugi strani o zanikanju, da je imel konflikt interesov pri g. P. učinke na preiskavo, medtem ko naj bi ta imel odločilno in bistveno vlogo pri usmeritvi in vodenju preiskave, kar naj bi bilo potrjeno s končno verzijo poročila.

- 89 Šestič, tožeča stranka zatrjuje, da sta bili kršeni načeli pravičnosti in nepristranskosti. Medtem ko naj bi OLAF priznal, da neodvisnost in objektivnost g. P. nista mogli biti zagotovljeni, in je zato umaknil zainteresirano stranko iz preiskave, pa naj OLAF ne bi ustrezno ukrepal, temveč je pustil, da se ohranijo dejanja, ki jih je izvedel g. P. Tako naj bi se odgovornost uradnikov GD „Finančni nadzor“ v poročilu OLAF obšla, to poročilo pa ravno nasprotno pripisuje glavno odgovornost za ugotovljene nepravilnosti uradnikom Komisije, ki so sodelovali pri upravljanju IRELE, zlasti tožeči stranki.
- 90 V podporo svojemu odškodninskemu zahtevku M. Camós Grau navaja, da naj bi OLAF zagrešil dve veliki napaki, prvo s tem, da je zaupal svojo preiskavo IRELE uradniku, katerega nepristranskost ni mogla biti formalno zagotovljena, kar naj bi bilo ugotovljeno z Odločbo z dne 17. maja 2002, drugo pa s sprejetjem ugotovitev, ki naj ne bi temeljile na zadosti preverjenih dejstvih, kar naj bi izhajalo iz dodatne preiskave OPI.
- 91 Tožeča stranka zatrjuje, da so ji napake, ki jih je tako zagrešil OLAF, povzročile škodo dveh vrst. Po eni strani naj bi OLAF negativno vplival na njeno mirno vest, njeno čast in poklicni ugled s tem, da je pustil, da se obdržijo neupravičene domneve v zvezi z njo, in s tem, da ji je povzročil strah pred uvedbo disciplinskega in kazenskega postopka do takrat, ko so pristojni sodni in upravni organi končali zadevo, kar ji je tako povzročilo nepremoženjsko škodo. M. Camós Grau se na podlagi tega sklicuje na dolžino postopka, težo ugotovitev OLAF o njem in seznanitev javnosti o tem v tisku. Po drugi strani naj bi tožeči stranki nastala karierna škoda, ker njena kandidatura za delovno mesto direktorja ni bila sprejeta, čeprav naj bi za to mesto prevzela nadomeščanje in torej izpolnjevala pogoje, ki se zahtevajo za imenovanje na to delovno mesto.

- 92 Komisija zatrjuje, da pogoji uveljavljanja nepogodbene odgovornosti Skupnosti niso izpolnjeni, če ji ne more biti očitano nobeno nezakonito ravnanje, potem ko je bila opravljena preiskava OLAF in je bilo izdano Poročilo pod pogoji zahtevane objektivnosti in nepristranskosti.
- 93 Prvič, tožena stranka navaja, da Odločba z dne 17. maja 2002 izpolnjuje obveznost obrazložitve in da se tožeča stranka po krivem sklicuje na člen 25 Kadrovskih predpisov, saj se uporabi določba člena 14 Uredbe št. 1073/99.
- 94 Drugič, zatrjuje, da niso bile kršene pravice do obrambe. M. Camós Grau naj bi imel pred svojim zaslišanjem dovolj obsežen rok za preučitev poročila o zunanji reviziji v zvezi z IRELO in vseh podatkov, uporabnih za njegovo obrambo med preiskavo. Preiskovalci naj zainteresirane stranke ne bi zavedli v zmoto glede cilja preiskave in številna vprašanja, ki so mu bila postavljena, naj bi mu omogočala, da se je popolnoma zavedal dejstev, za katera bi lahko bil odgovoren. Poleg tega naj niti Uredba št. 1073/1999 niti člen 4 Sklepa 1999/396 ne bi določala obvestitve zainteresirane stranke o osnutku poročila OLAF, ampak zgolj, da naj bi se tudi ta izrekla o vseh dejstvih, ki se nanjo nanašajo, kot naj bi se zgodilo v obravnavani zadevi.
- 95 Tretjič, Komisija poudarja, da je izdaja poročila o preiskavi, ki je na podlagi člena 9 Uredbe št. 1073/99 izvedena v pristojnosti direktorja, na podlagi notranje organizacije OLAF dodeljena izvršilnemu odboru [executive board] in da nobeno splošno načelo ne določa nadaljevanja v sestavi skupine uradnikov in uslužbencev, ki naj bi izvedla preiskavo.
- 96 Četrto, Komisija navaja, kar zadeva pravilnost in objektivnost preiskave, da je OLAF skrbno preizkusil možnost konflikta interesov pri g. P. in da je, ko ga je priznal, izločil preiskovalca v fazi, ko poročilo še ni bilo končano.

- 97 Petič, OLAF naj ne bi napravil očitne napake pri presoji vloge g. P., ki se nanaša na njegove prejšnje odgovornosti ali na preiskavo, ki se tu izpodbija. Tožena stranka zatrjuje, da je g. P. posredoval le kot pridruženi preiskovalec, da v ničemer ni določil strategije in usmeritve preiskave in da tudi ni vodil poročila. To naj bi pripravil drug preiskovalec in ga je izdal izvršilni odbor OLAF, ki je dobro poznal okoliščine izločitve g. P.
- 98 Šestič, Komisija zatrjuje, da je bila preiskava vodena ob spoštovanju načel nepristranskosti in pravičnosti, saj je bila odločitev o izločitvi g. P. sprejeta prav zato, da se zagotovi nepristranskost in objektivnost preiskave. Komisija navaja, da izpodbijano poročilo dokazuje morebitno odgovornost drugih uradnikov, predvsem iz GD „Finančni nadzor“, in da so bili dokumenti, ki jih je v zvezi s tem predložila tožeča stranka, vloženi v spis.
- 99 Glede škode, za katero M. Camós Grau zahteva odškodnino, Komisija zatrjuje, da tožeča stranka ne navaja nobenega konkretnega dejavnika, ki bi utemeljeval resničnost navedene nepremoženjske škode, niti dokaza, ki bi se nanašal na karierno škodo, na katero se sklicuje.

Presoja Sodišča prve stopnje

– Uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Skupnosti

- 100 V skladu z ustaljeno sodno prakso je na področju odgovornosti Skupnosti za škodo, povzročeno posameznikom s kršitvijo prava Skupnosti, ki se pripisuje instituciji ali organu Skupnosti, priznana pravica do odškodnine, če so izpolnjeni trije pogoji, in sicer, da je kršeno pravno pravilo, katerega predmet je podelitev pravic posameznikom, da je kršitev zadostno izražena in da obstaja neposredna vzročna

zveza med kršitvijo obveznosti, ki jo ima storilec dejanja, in škodo, ki je nastala oškodovanim osebam (sodbe Sodišča z dne 5. marca 1996 v združenih zadevah Brasserie du pêcheur in Factortame, C-46/93 in C-48/93, Recueil, str. I-1029, točka 51; z dne 4. julija 2000 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji, C-352/98 P, Recueil, str. I-5291, točki 41 in 42, in z dne 10. decembra 2002 v zadevi Komisija proti Camarju in Ticu, C-312/00 P, Recueil, str. I-11355, točka 53).

– Pravna pravila, katerih kršitev se navaja

- 101 Za odločanje o nepogodbeni odgovornosti Skupnosti je treba v obravnavani zadevi najprej preučiti, ali je cilj pravnih pravil, katerih kršitev se navaja, posameznikom podeliti pravice. Tožeča stranka se sklicuje na kršitve načel nepristranskosti, pravičnosti in objektivnosti, varstva zaupanja v pravo in dobrega upravljanja. Navaja tudi kršitev pravic do obrambe in obličnostnih pravil glede sestavljanja poročil OLAF ter obveznost obrazložitve.
- 102 V tem pogledu zadostuje ugotovitev, da je vsaj pravilo nepristranskosti, ki je obvezno za institucije pri izpolnjevanju takih nalog preiskave, kakršne so dodeljene OLAF, poleg splošnega interesa namenjeno varstvu zadevnih oseb in slednjim daje subjektivno pravico zahtevati, da se zagotovi spoštovanje ustreznih zagotovil (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 21. novembra 1991 v zadevi Technische Universität München, C-269/90, Recueil, str. I-5469, točka 14).
- 103 Zato je treba ugotoviti, da se tožeča stranka sklicuje na kršitev pravila, katerega cilj je podelitev pravic posameznikom.

– Ravnanje OLAF pri vodenju preiskave in izdaji Poročila glede IRELE

- 104 Za presojo nepogodbene odgovornosti Skupnosti je treba v nadaljevanju določiti, ali ravnanje OLAF pri vodenju preiskave in izdaji poročila glede IRELE obsega dovolj izraženo kršitev pravila nepristranskosti, na katerega se sklicuje, kar v skladu s sodno prakso pomeni, ali gre v tem pogledu za očitno in resno kršitev omejitev, ki so nujne za njegovo pooblastilo za odločanje po prostem preudarku (v tem smislu glej sodbo Médiateur proti Lambertsu, točka 79 zgoraj, točke 49, 60, 62 in 63).
- 105 Na podlagi določb, ki ga usmerjajo, mora OLAF voditi preiskave, ki spadajo v njegovo pristojnost, v skladu s Pogodbo in splošnimi načeli prava Skupnosti, zlasti z zahtevo po nepristranskosti, in ob spoštovanju Kadrovskih predpisov, katerih člen 14 še zlasti določa, da se je treba izogibati situacijam morebitnih konfliktov interesov pri uradnikih.
- 106 Za presojo ravnanja OLAF je treba upoštevati, prvič, resničnost konflikta interesov pri g. P. ob upoštevanju odgovornosti, ki naj bi jih ta imel glede IRELE v okviru svojih prejšnjih nalog v GD „Finančni nadzor“, drugič, dejansko vlogo tega preiskovalca pri vodenju preiskave v zvezi z IRELO, in tretjič, učinek take vloge v obravnavani zadevi na izdajo Poročila z dne 17. oktobra 2002.
- 107 Prvič, glede resničnosti konflikta interesov pri g. P. dopis z dne 17. maja 2002, ki ga je vodja oddelka „Sodniki in državni tožilci, pravno svetovanje in nadaljnji sodni ukrepi“ naslovil na M. Camósa Graua, dokazuje, da se je OLAF na podlagi pravnega mnenja, ki ga je ta enota dala direktorju OLAF, v skladu s katerim „bi se položaj [g.

P.] kot pridruženega preiskovalca v spisu, na katerega se sklicuje [IRELA], lahko izkazal kot konflikt interesov“, in v skladu s predlogom, ki ga je ta enota dala direktorju, odločil umakniti zainteresirano stranko iz preiskave. Poleg tega iz odgovora na tožbo Komisije izhaja, da je bil g. P. ob upoštevanju te možnosti konflikta interesov in zato, da se zagotovi nepristranskost in objektivnost preiskave, iz slednje izločen.

108 Dejansko o resničnosti konflikta interesov pri g. P. v obravnavani zadevi ni bilo dvoma. Tako iz spisa izhaja, da so sredstva IRELE skoraj v celoti prihajala iz proračuna Skupnosti, da je GD, pristojen za Latinsko Ameriko, znotraj katerega je M. Camós Grau delal v času dejstev, IRELI zagotavljal tehnično in finančno podporo in da je GD „Finančni nadzor“, ki mora dati odobritev za vse prevzeme obveznosti za izdatke in za plačila iz sredstev Skupnosti, odobril vse projekte, dodeljene IRELI.

109 Torej je g. P., po izobrazbi računovodja, v času dejstev, ki so predmet preiskave, delal v GD „Finančni nadzor“ v enoti, odgovorni za nadzor nad izdatki IRELE, kot odgovoren za horizontalne in metodološke zadeve v sektorju za prehrabeno in humanitarno pomoč. Še posebej je od 1. maja do 30. novembra 1998 in v marcu 2000 opravljal funkcijo vodje te enote, zaradi česar je bil pooblaščen podpisati dokumente, ki so zadevali IRELO. IDOC tako v svojem poročilu omenja zaznamek z dne 3. januarja 1997, ki ga je podpisal g. P. in je bila naslovljen na direktorat, pristojen za Latinsko Ameriko, s katerim se potrjuje odobritev GD „Finančni nadzor“ za projekt, ki se nanaša na IRELO.

110 Obstoj konflikta interesov pri g. P. je tako dokazan.

111 Drugič, glede dejanske vloge g. P. pri vodenju preiskave v zvezi z IRELO je treba omeniti, da so bili v skladu s Sklepom o začetku notranje preiskave z dne 30. januarja

2001 štirje uslužbenci OLAF, med njimi g. P., pooblaščenici za vodenje preiskave. Dva izmed njih sta OLAF zapustila 30. septembra 2001 in od tedaj nista sodelovala pri preiskavi. Potem ko je bil g. P. izločen z Odločbo z dne 17. maja 2002, je edini preiskovalec, ki je ostal odgovoren za preiskavo in po mnenju OLAF prevzel njeno vodenje ter je skupaj z g. P. sestavil vmesno poročilo z datumom 20. december 2000, pripravil dokončni osnutek poročila. Ta preiskovalec, ki je OLAF zapustil 30. septembra 2002, ni podpisal poročila.

- 112 Iz spisa izhaja, da je izločeni preiskovalec sodeloval pri vseh zaslišanjih, ki so bila vodena v imenu OLAF in so se odvijala med februarjem 2001 in aprilom 2002, z izjemo zaslišanja nekdanjega direktorja direktorata, pristojnega za Latinsko Ameriko, neposredno nadrejenega M. Camósu Grauu. Ta preiskovalec je bil sicer eden od dveh avtorjev poročila o nalogi, izvedeni na sedežu IRELE v Madridu, in tudi zgoraj navedenega vmesnega poročila z dne 20. decembra 2000. Izkazalo se je tudi, da so bila vsa preiskovalna dejanja dokončana pred izločitvijo g. P. in da sta jih izvedli dve ali tri osebe, pri čemer je bil izločeni preiskovalec, razen ene izjeme, vedno prisoten.
- 113 Treba je ugotoviti, da je g. P. sodeloval pri vodenju celotne preiskave. Trditev Komisije, da naj temu preiskovalcu ne bi bilo zaupano vodenje preiskave, ampak naj bi imel dopolnilno in podrejeno vlogo, ne more omiliti zgoraj navedenih ugotovitev o nepretrgani prisotnosti in bistveni vpletenosti g. P. v preiskavi v zvezi z IRELO.
- 114 Tretjič, kar zadeva učinke sodelovanja g. P. v preiskavi pri izdaji Poročila z dne 17. oktobra 2002, tožena stranka navaja, da je OLAF pri pisanju končnega poročila upošteval možnost konflikta interesov pri preiskovalcu, in da je bilo to poročilo izdano z vso vednostjo glede tega.

- 115 Treba je torej preizkusiti dokumente, ki so bili zaporedno uporabljeni pri izdelavi poročila, s preučitvijo predvsem, kot predlaga trditev tožeče stranke, prvič, ali iz dokumentov izhaja, da naj bi se morebitne odgovornosti GD „Finančni nadzor“ kljub njegovim nalogam neupravičeno obšle ali bile premalo upoštevane, drugič, ali je bilo, čeprav je OLAF z izločitvijo g. P. iz preiskave priznal, da je pri njem obstajalo tveganje za konflikt interesov, to upoštevano v poročilu z dne 17. oktobra 2002, in tretjič, bolj celostno, ali ta preizkus potrjuje očitke tožeče stranke glede pristranskosti preiskave in iz nje izhajajočega poročila.
- 116 Treba je upoštevati tri dokumente, in sicer vmesno poročilo z dne 20. decembra 2000, ki sta ga napisala g. P. in preiskovalec, ki je ostal odgovoren za preiskavo do njenega konca, osnutek poročila, ki ga je sestavil slednji konec avgusta 2002, in končno poročilo z dne 17. oktobra 2002.
- 117 Iz vmesnega poročila z dne 20. decembra 2000 sprva izhaja, da slednje izpostavlja sodelovanje – označeno kot bistveno vmešavanje in kot sporno – uradnikov Komisije pri upravljanju IRELE, ki kaže, da so dali pobudo za oblikovanje finančnih rezerv in da so skupaj s člani Parlamenta potrdili to nedovoljeno ravnanje za dovajanje teh sredstev. Glede morebitne vloge GD „Finančni nadzor“, ki se nanaša na upravljanje IRELE, je ta direktorat naveden zgolj ob računskem poročilu o IRELI, ki ga je izvedel leta 1997, in so kritike, ki naj bi jih tedaj izrekel glede finančnega poslovanja IRELE, predstavljene, kot da bi lahko bile vzrok za umik uradnikov Komisije iz upravljanja IRELE. Dokument poleg tega kaže, da so uradniki Komisije nedvomno vedeli za nedopustna ravnanja.
- 118 Nato je glede osnutka poročila, izdanega konec meseca avgusta 2002, očitno, da so bili nekateri odlomki glede vloge GD „Finančni nadzor“ in vloge celotne Komisije v dokončni verziji poročila omiljeni ali odstranjeni. Zlasti osnutek poročila upošteva poznavanje dejstva, da je Komisija imela prakso, da je IRELI dovoljevala, da je nepravilno pridobivala dobiček, ker je institucija (finančni nadzor) odobrila dokazne

dokumente. Osnutek presoja, da je GD „Finančni nadzor“ v svojem poročilu iz leta 1997 delno preučil položaj. Kot nerazumljivo opredeli dejstvo, da revizorji tega direktorata niso temeljiteje preučili vprašanj, ki so se samodejno postavljala, ko so bile odkrite nepravilnosti. Glede odgovornosti Komisije je rečeno, da „je zadeva IRELA presegla odgovornosti določenega GD in da GD „Finančni nadzor“ ni ukrepal dovolj strogo, ko je imel vse dejavnike za temeljito preučitev finančnih težav [IRELE]“. Skratka, osnutek presoja, da se vloga Komisije v spisu IRELE ni omejila na ravnanje treh oseb, ampak je „rezultat institucionalne dejavnosti“, ker nadzorni sistemi Komisije niso delovali učinkovito, ker je GD „Finančni nadzor“ izvajal „slab nadzor“ in ker službe Komisije niso delovale usklajeno.

119 Navsezadnje iz končnega poročila z dne 17. oktobra 2002 izhaja, da se to omejuje na navedbo *ad limina* glede vloge in morebitnih odgovornosti GD „Finančni nadzor“, da je bilo odločeno, da se te okoliščine ne preučijo, zato da ne bi zavlačevali s preiskavo. Dodaja sicer, da je treba izpostaviti morebitno odgovornost uradnikov tega direktorata, vendar pa se to vprašanje v nadaljevanju poročila ne obravnava več, pri čemer je ugotovljeno, da je bil v okviru preiskave zaslišan zgolj en uradnik obravnavanega direktorata.

120 Poročilo na podlagi preizkusa dejstev navaja, da je preiskava pokazala, da so zgolj uradniki Komisije, ki so sodelovali pri upravljanju IRELE, poznali operativne podrobnosti, ki so omogočale nezakonito realizacijo dobičkovnih marž, in izpostavlja „dejavno vlogo“ in „glavno odgovornost“ zainteresiranih strank pri vzpostavljanju in delovanju sistema.

121 Na podlagi preučitve vloge Komisije poročilo vztraja pri vlogi in odgovornostih direktorata, pristojnega za Latinsko Ameriko, ki predvsem potrjuje, da so uradniki tega direktorata, zastopani v instancah IRELE, izkoristili svoj položaj „da so

omogočili uporabo dokumentov, ki dopuščajo izplačilo dobičkov“. Glede GD „Finančni nadzor“ poročilo navaja zgolj revizijo, ki je bila opravljena leta 1997, in njeno nepopolnost.

- 122 Končne ugotovitve Poročila ponovijo, da je bil sistem financiranja IRELE, ki je bil razlog za ugotovljene nepravilnosti, vzpostavljen znotraj organa, katerega najbolj dejavni člani so bili uslužbenci Komisije, in da je direktorat, pristojen za Latinsko Ameriko, poznal operativne podrobnosti. Za GD „Finančni nadzor“ se zdi, da so ga zaobšli, čeprav je *in fine* omenjena njegova „pasivnost“ in njegovo „neizvajanje resnega nadzora“.
- 123 Poročilo glede individualnih odgovornosti med uslužbenci Komisije poimensko navaja zgolj uradnike direktorata, pristojnega za Latinsko Ameriko, ki naj bi sodelovali pri upravljanju IRELE, in zanje predlaga uvedbo disciplinskih postopkov, te predloge pa ponovi pod rubriko „Nadaljnje ukrepanje“, kjer predlaga razširitev v obravnavani zadevi [na] druge uradnike, predvsem znotraj GD „Finančni nadzor“.
- 124 Primerjalni preizkus različic poročila OLAF, kaže, da se je končna različica očitno izognila vlogi GD „Finančni nadzor“ in jo zmanjšala in obenem združila vso odgovornost za nepravilnosti, katerih je bila obdolžena Komisija, zgolj na uradnike, ki so sodelovali pri upravljanju IRELE, pri čemer se je odločila, da potrdi mnenje vmesnega poročila, eden od avtorjev katerega je bil g. P., in umakne bolj nazorno predstavitev, narejeno v osnutku poročila, izdelanega brez sodelovanja g. P. konec avgusta 2002, ki je bolj jasno prikazovala vlogo GD „Finančni nadzor“, pri čemer je poudarila njegovo nedelovanje v zadevi IRELA in zavrnila, da se odgovornost v okviru Komisije pripiše zgolj zgoraj navedenim uradnikom, tako da bi se štel za dokončno, da je navedena odgovornost izhajala prej iz institucionalnega nedelovanja, ki je vključevalo tudi GD „Finančni nadzor“.

- 125 Iz zgoraj navedenega izhaja, prvič, da je dokazana resničnost konflikta interesov pri g. P. Drugič, g. P. je sodeloval pri skoraj vseh dejanjih preiskave, od katerih se ni nobenega izpodbijalo, potem ko je bil izločen iz preiskave. Poleg tega je delal znotraj skupine, katere številčno stanje se je sčasoma zmanjšalo, in je bil eden od dveh piscev vmesnega poročila. Tretjič, g. P. je imel dejansko zelo pomembno vlogo pri poteku preiskave.
- 126 Poleg tega iz spisa izhaja, da je bil vpliv, ki ga je imel g. P. pri vodenju preiskave, škodljiv za zahtevo po nepristranskosti. Dve službi, to je direktorat, pristojen za Latinsko Ameriko, in GD „Finančni nadzor“, sta bili namreč na podlagi njunih nalog odgovorni, da sledita in nadzirata dejavnost IRELE, zlasti s finančnega vidika. V okviru notranje preiskave, ki jo je začel OLAF, naj bi bila preučitev vloge GD „Finančni nadzor“ toliko bolj upravičena, ker je bila IRELA v celoti odvisna od podpore Skupnosti in ker je GD „Finančni nadzor“, ki odobri vse prevzeme obveznosti iz sredstev Skupnosti, večkrat ponovil mnenje glede IRELE.
- 127 Torej je gotovo, da je bilo odločeno, da se niso opravile preiskave glede GD „Finančni nadzor“, temveč se je preiskava v zvezi z morebitno odgovornostjo Komisije nanašala izključno na vlogo direktorata, pristojnega za Latinsko Ameriko. Glede tega se zdi, da so preiskave, izvedene od februarja 2001 do aprila 2002, v okviru katerih je bil zaslišan le en uslužbenec GD „Finančni nadzor“ v primerjavi s petimi uslužbenci iz direktorata, pristojnega za Latinsko Ameriko, sledile usmeritvi, ki jo je v preiskavi dalo vmesno poročilo. To poročilo, katerega eden od dveh avtorjev je bil g. P., tako ni izkazovalo nobenega dvoma glede GD „Finančni nadzor“, ampak je ravno nasprotno obsegalo jasne potrditve o vpletenosti uradnikov direktorata, pristojnega za Latinsko Ameriko, v ugotovljene nepravilnosti. Ugotovitev, da je bila odločilna usmeritev, dana v preiskavi pod vplivom g. P., je podkrepljena z mnenjem z dne 2. maja 2002, ki ga je tožena stranka navajala v svojih odgovorih na vprašanja Sodišča prve stopnje glede izdelave spornega poročila,

navedena v točki 30 zgoraj, v katerem se je vodja enote „Sodniki in državni tožilci, pravno svetovanje in nadaljnji sodni ukrepi“ pri OLAF odločil za izločitev preiskovalca in predlagal, da se „pobud [g. P.]“ ne upošteva v končnem poročilu.

- 128 Delni in zato izkrivljen pogled na vlogo Komisije, ki je glede na bistveno naravo naloge finančnega nadzora metodološko težko razumljiva, je lahko privedel zgolj do z opustitvijo izkrivljene predstavitve pravih odgovornosti zadevnih služb institucije in s tem njihovih članov.
- 129 Končno poročilo s pripisovanjem celotne odgovornosti za goljufivo početje, ki ga je treba pripisati Komisiji, zgolj uradnikom GD, pristojnega za Latinsko Ameriko, ki so sodelovali pri upravljanju IRELE, brez upoštevanja dejavnikov, povezanih z vlogo GD „Finančni nadzor“, ki so bili navedeni v osnutku poročila, izdanega konec avgusta 2002, ki je obsegal več kritičnih mnenj glede tega direktorata, potrjuje nesorazmerje, ki izhaja iz tega delnega in izkrivljenega preizkusa odgovornosti institucije.
- 130 Utemeljitev, ki jo je dalo Poročilo z dne 17. oktobra 2002 za neobstoj preizkusa vloge GD „Finančni nadzor“, po kateri je bilo, „zato da se ne zavlčuje s preiskavo, odločeno, da se ne preučijo okoliščine v zvezi z odgovornostjo GD „Finančni nadzor“, ne more biti sprejeta. Skrb OLAF, da čim hitreje vodi svoje preiskave, ki je sicer upravičena, kadar so dejstva stara in lahko zastarajo, pa ne more zakonito upravičiti delni ali selektivni preizkus potencialnih odgovornosti različnih služb nadzorovane institucije ali organa, ko je očitno, kot v obravnavani zadevi, da so bile navedene službe iz več razlogov vključene v okoliščine zadeve, ki je predmet preiskave.

- 131 Iz navedenega izhaja, da vsebina in ugotovitve poročila OLAF kršijo zahtevo po nepristranskosti. Ta kršitev pravnega pravila s strani OLAF pomeni toliko resnejšo neizpolnitev obveznosti, ker je bil OLAF ustanovljen za vodenje preiskav, povezanih z vsemi nezakonitimi dejavnostmi, ki škodijo interesom Skupnosti in so lahko predmet upravnega ali kazenskega pregona, in je bil povzdignjen v samostojno službo Komisije, da bi se mu dalo funkcionalno neodvisnost, ki je nujna za izvajanje njegove naloge. Poleg tega, glede na poznavanje konflikta interesov pri g. P., ki ga je OLAF sicer priznal z izločitvijo preiskovalca, potrditev izkrivljene usmeritve preiskave pod vplivom g. P. v končnem poročilu kaže na očitno kršitev zahteve po nepristranskosti.
- 132 Ta ugotovitev je poleg tega podkrepljena s poročilom IDOC z dne 2. julija 2003. Treba je opozoriti, da je bil IDOC odgovoren za določitev skladnosti s tedaj veljavno ureditvijo Skupnosti: 1) sodelovanja uradnikov Komisije pri upravljanju IRELE; 2) predloga in/ali dopustnosti načrta za finančno sanacijo in za določitev morebitne posamične odgovornosti uradnikov, ki izhaja iz tega; in 3) morebitne odgovornosti uradnikov Komisije, ki so sodelovali pri upravljanju IRELE, ter uradnikov v službah, odgovornih za nadzor sredstev Skupnosti v IRELI.
- 133 Tako poročilo IDOC, ki preizkuša vlogo GD „Finančni nadzor“, poudarja, da ta direktorat nikakor ni bil omenjen v končnem poročilu OLAF, z izjemo priporočila v rubriki „Nadaljnje ukrepanje“.
- 134 IDOC torej glede odločitve o oblikovanju finančne rezerve kot razloga za nepravilnosti po eni strani ugotavlja, da je ta rezerva obstajala dosti pred sodelovanjem treh uradnikov, ki jih obravnava Poročilo OLAF, da sta jo predlagala direktorat, pristojen za Latinsko Ameriko, in GD „Finančni nadzor“ leta 1986, da je bilo o njej odločeno leta 1988 in je bila sprejeta, torej podprta s strani Komisije. IDOC po drugi strani poudarja, da je bila nezakonitost tega ravnanja izpostavljena

pozno, šele leta 1997, s strani direktorata, pristojnega za Latinsko Ameriko, ki je zaslišal pravno službo Komisije in GD „Finančni nadzor“, ki je izrazil svoje dvome o zakonitosti mehanizma, v protislovju z mnenjem, ki ga je dal leta 1986.

- 135 Poročilo IDOC poleg tega opozarja, da je M. Camós Grau OLAF očitil, da je GD „Finančni nadzor“ vsako leto potrdil revizijo IRELE, ki jo je opravila računovodska pisarna, in da je bilo v reviziji iz leta 1995 izrecno določeno, da je IRELA ustvarjala dobiček v znesku 1,194 milijona evrov. IDOC pa ugotavlja, da dokument, ki ga M. Camós Grau navaja v podporo svojim trditvam, ni bil vložen v spis, ki je priložen končnemu poročilu OLAF, ampak je bil spet najden v spisu, ki ga je pridržal OLAF.
- 136 Poročilo IDOC dodaja, da GD „Finančni nadzor“ po njegovem nadzoru, izvedenem leta 1997, ni naredil temeljitejšega preizkusa, in da, čeprav ga je nekdanji odgovorni iz finančne enote direktorata, pristojnega za Latinsko Ameriko, povprašal o možnosti [za IRELO], da poviša honorarje in stroške Komisije preko sprejetega delovnega načrta in subvencije, naj bi na koncu odobril prevzete obveznosti. Avtorji poročila IDOC se čudijo nad tem, da je GD „Finančni nadzor“ odobril vsak projekt, dodeljen IRELI, za tega pa naj bi čakal do leta 1997, da je podal kritične pripombe. Enako se čudijo besedilu zaznamka, ki ga je podpisal g. P., navedenega v točki 112 zgoraj, ki opozarja direktorat, pristojen za Latinsko Ameriko, da je GD „Finančni nadzor“ dal svojo odobritev za projekt, vendar bi želel v vsakem primeru prejeti ustrezne dokaze.
- 137 Presoje IDOC glede odgovornosti treh uradnikov Komisije, ki so sodelovali pri upravljanju IRELE, so sicer veliko bolj raznolike. Ugotovljeno je, da je bila nepravilnost tega sodelovanja izpostavljena prepozno, leta 1994, in da je bilo nadaljevanje tega sodelovanja izrecno dovoljeno po odobritvi generalnega sekretariata, pravne službe in GD „Finančni nadzor“ 17. oktobra 1995. IDOC v nasprotju z ugotovitvami Poročila OLAF ugotavlja, da ni dokazano, da naj bi trije uradniki, ki jih

je slednje označilo za odgovorne, vedeli za nepravilnosti, ki so bile predvsem upravičene pretiranih izdatkov z nenatančnimi stroški, in navaja, da je bila nezakonitost ustanovitve finančnih rezerv izpostavljena šele leta 1997 „z relativno nedoločenimi besedami“.

- 138 Ugotovitve Poročila IDOC, ki vsaj z molkom poudarjajo nekatera nedelovanja v preiskavi, ki jo je vodil OLAF, se zdijo v vsakem primeru dosti manj izrecne kot ugotovitve OLAF. IDOC opozarja, da ni mogoče sklepati na obstoj kaznivih dejanj na disciplinski ravni. Izogne se opredelitvi individualne odgovornosti, ocenjujoč, da zadeva bolj razkriva pomanjkanje koordinacije med službami Komisije, ki se ukvarjajo z nadzorom sredstev Skupnosti, podeljenih IRELI.
- 139 Nobena od trditev, ki jih je predložila tožena stranka, ne omogoča izpodbijanja te ugotovitve. Komisija namreč navaja, da se je preiskava osredotočila na sodelovanje uradnikov Skupnosti pri delovanju organov IRELE, medtem ko je bila vloga, ki jo je imel GD „Finančni nadzor“, drugačna; izpostavi, da naj bi razširjena preiskava pokazala težave glede zastarelosti dejstev in potrebnih človeških in materialnih virov in da se je OLAF odločil povsem neodvisno od področja svojih preiskav. V vsakem primeru take trditve niso take narave, da bi, ko gre za preiskovalni organ, upravičile pristranskost, ki je bila ugotovljena pri vodenju njegovih preiskav. Tudi trditev, po kateri naj ne bi nič dopuščalo, da se pri izločenem preiskovalcu dokaže kakršnakoli manipulacija dejstev, ki bi lahko ovirala razkritje resnice, ne more ovreči te ugotovitve.
- 140 Poleg tega celo vsebina končnega poročila zanika navedbe Komisije, ki navajajo, da naj bi končno poročilo upoštevalo okoliščine izločitve g. P. iz preiskave, navedba v poročilu o morebitni odgovornosti drugih uradnikov, predvsem tistih iz GD „Finančni nadzor“, pa pomeni preprosto standardno formulacijo. Čeprav je trditev, po kateri naj OLAF ne bi mogel sklepati o uradnikih tega direktorata, ne da bi jih

predhodno zaslišal, brez dvoma utemeljena, pa ne upravičuje odločitve OLAF, da omeji svojo preiskavo glede vloge Komisije v zadevi IRELA na en sam direktorat. Ne zdi se namreč niti razumljivo niti upravičeno, da naj bi bil preizkus vloge GD „Finančni nadzor“ izvzet iz področja preiskav, ki so potekale znotraj Komisije, čeprav soglasje, ki ga je dal ta direktorat, pogojuje prevzem obveznosti za vsa sredstva Skupnosti s tem, da poročilo IDOC sicer glede tega potrjuje prepletanje vlog in odgovornosti v zadevi IRELA.

- 141 Skratka, nezakonitost ravnanja OLAF pri vodenju preiskave in izdaji spornega poročila, ugotovljena v točkah od 126 do 132 zgoraj, je dokazana s tem, da naj bi OLAF resno in očitno kršil zahtevo po nepristranskosti. Torej taka kršitev pomeni tako napako, da daje podlago za nastanek odgovornosti Komisije, če obstaja neposredna in nedvomna vzročna zveza med napako in navedeno škodo.

– Vzročna zveza med napako OLAF in škodo, ki jo navaja tožeča stranka

- 142 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da različni oškodovanji, poklicna in nepremoženjska škoda, na kateri se sklicuje M. Camós Grau in katerih resničnost bo treba preizkusiti, neposredno izvirata iz osebnega dvoma o njegovem ravnanju, ki je opisano v Poročilu in se izraža z ugotovitvami in priporočili, ki se nanj posamezno nanašajo. Vzročna zveza, ki jo zahteva sodna praksa, je torej vzpostavljena med nedopustnim ravnanjem, ki ga navaja vsebina poročila, in škodo, za katero se šteje, da je iz tega nastala za zainteresirano stranko.

- 143 V vsakem primeru je treba glede tega natančno opredeliti, da dejstvo, da naj bi bila vsebina Poročila zaradi osebnih dvomov o zainteresirani stranki neposreden vzrok za navedena oškodovanja, ne pomeni, da so ta oškodovanja resnična. V obravnavani zadevi bo tak zaključek ločeno za vsako od dveh oškodovanj, na kateri se sklicuje, sprejet šele po presoji dejanskega učinka, ki so ga lahko imele ugotovitve in priporočila iz Poročila po eni strani na poklicni položaj tožeče stranke in po drugi strani na njen osebni položaj.
- 144 Ko gre, ravno nasprotno, za druge nepravilnosti, na katere se sklicuje tožeča stranka, glede, prvič, obrazložitve Odločbe OLAF, da izloči g. P. iz preiskave, drugič, spoštovanja pravic do obrambe in načel varstva zaupanja v pravo in dobrega upravljanja v zvezi z njegovim zaslišanjem pri OLAF in obvestitvijo o Poročilu, preden je bilo sprejeto, in tretjič, pristojnosti za izdajo in sprejetje poročil OLAF znotraj OLAF, je treba ugotoviti, da v vsakem primeru same po sebi niso mogle povzročiti tožeči stranki škode, drugačne od tiste, ki izhaja iz vsebine poročila.

– Škoda tožeče stranke

- 145 Za tožečo stranko naj bi iz krivdnega ravnanja OLAF izhajali oškodovanji dveh vrst, namreč premoženjska škoda z ogrožitvijo poteka njene kariere in nepremoženjska škoda, povezana z obdolžitvami zoper njo.
- 146 Prvič, glede škode, ki naj bi vplivala na kariero tožeče stranke, je treba preizkusiti, če, kot zatrjuje zainteresirana stranka, njena kandidatura za delovno mesto direktorja ni bila sprejeta, čeprav naj bi za to mesto prevzela nadomeščanje in naj bi s tem dokazala, da je za to delovno mesto izpolnjevala zahtevane pogoje.

- 147 Iz navedb, ki so jih dale stranke v odgovor na vprašanja Sodišča prve stopnje, navedenih v točki 33 zgoraj, izhaja, da je M. Camós Grau vložil vlogo za zaposlitev na delovno mesto direktorja pri Direktoratu A „Estonija, Latvija, Litva, Poljska“ v GD „Širitev“, v katerem je kot uradnik z najdaljšo delovno dobo v najvišjem nazivu prevzel nadomeščanje med decembrom 2002 in 1. aprilom 2003, datumom, s katerim je bil pozvan na druge funkcije. Postopek imenovanja, sprožen z objavo obvestila o prostem delovnem mestu 4. marca 2003, je v skladu z običajno prakso institucije potekal na podlagi meril, ki so povezana s pristojnostmi in posebnimi sposobnostmi za zadevno delovno mesto. Svet, sestavljen iz štirih direktorjev, treh iz GD „Širitev“ in enega iz GD „Kmetijstvo“, je opravil predizbor, ki je na tej stopnji izbral osem oseb. Končno izbrani kandidat je bil imenovan z Odločbo z dne 9. julija 2003.
- 148 Glede neugodnega učinka, ki bi ga ugotovitve OLAF lahko imele na kandidaturu tožeče stranke, se slednja sklicuje na okoliščine, povezane s časovnim zaporedjem dejstev, ki naj bi pokazala, da je poročilo OLAF lahko vplivalo na zavrnitev njegove prijave.
- 149 V vsakem primeru, čeprav je gotovo, da je bilo poročilo IDOC poslano Komisiji 2. julija 2003, torej skoraj med postopkom, uvedenim za prevzem zadevnega delovnega mesta, in da je bila odločba OPI o zaključitvi zadeve sprejeta šele 2. septembra 2003, ko je bilo delovno mesto že zasedeno, te navedbe glede časovnega zaporedja ne morejo nadomestiti resnih dokazov o zvezi med poročilom OLAF in odločbo OPI, da ne sprejme prijave M. Camósa Graua, če ni nobenega drugega dejavnika, ki bi dopuščal sklepanje, da bi OPI mogoče v drugačnih okoliščinah v okviru svoje široke diskrecijske pravice dal prednost njegovi kandidaturi pred tisto izbranega.
- 150 Zato je treba sklepati, da tožeča stranka ne dokaže, da njena vloga ni bila sprejeta zaradi obdolžitve zoper njo v Poročilu OLAF.

- 151 Splošneje je treba opozoriti, da nobene karierne škode ni mogoče pripisati neposredno vsebini poročila OLAF, ker slednje, kot je bilo rečeno v točkah od 51 do 53 zgoraj, potem ko je bila sprejeta Odločba, da zoper njo ne bo disciplinskega postopka, ne more biti podlaga za noben ukrep, ki bi ogrozil kariero zainteresirane stranke.
- 152 Komisija je glede tega na zaslišanju izrecno opozorila, da, če na podlagi poročila OLAF odloči, da ne bo uvedla disciplinskega postopka, to poročilo ne more več imeti posledic. Poleg tega je Komisija v svojem dopisu z dne 23. septembra 2005, navedenem v točki 35 zgoraj, natančno opredelila, da „nobeno poročilo OLAF ni bilo vloženo v osebni spis tožeče stranke“ in da je „Del H osebnega spisa tožeče stranke, ki je pridržan za disciplinska vprašanja, še vedno prazen, zainteresirana stranka pa naj bi se odločila, da ne uporabi svoje pravice, o kateri je bila obveščena, da zahteva, naj se v njen osebni spis vloži podatek, po katerem je OPI po dodatni upravni preiskavi odločil, da zaključi to disciplinsko zadevo.“
- 153 Tožena stranka je dodala, da je njena stalna praksa taka, da se v osebni spis ne vlaga poročil OLAF, ki obravnavajo uradnike, saj taka poročila ne štejejo za poročila, ki jih našteva člen 26(a) Kadrovskih predpisov [ta določba navaja poročila, ki se nanašajo na sposobnost, storilnost ali vedenje uradnika]. Komisija je ravno tako opozorila, da „se disciplinski dokumenti ali pripravljalni dokumenti za morebitni disciplinski postopek vlagajo v osebni spis zgolj v primeru sankcij ali opominov v smislu člena 3(b) Priloge IX h Kadrovskim predpisom“. Tu je treba ugotoviti, da se tožena stranka sklicuje na določbe Kadrovskih predpisov v besedilu, ki je začelo veljati 1. maja 2004, na podlagi katerega je bila zgoraj navedena določba spremenjena, in da člen 3(b) Priloge IX h Kadrovskim predpisom določa: „Na podlagi poročila o preiskavi, potem ko je bil zadevni uradnik obveščen o vseh delih spisa in potem ko je bil zaslišan, organ, pristojen za imenovanja, lahko: [...] b) odloči, da se ne sprejmejo nobeni disciplinski ukrepi, čeprav je prišlo ali se zdi, da je prišlo do neizpolnjevanja obveznosti, in, kadar je to primerno, uslužbenca opomni [...]“.

154 Iz teh pripomb izhaja, da Poročila OLAF ni v osebnem spisu M. Camósa Graua, ki ne vključuje nobene navedbe v zvezi z zadevo glede IRELE, zlasti ne navedbe o zaključitvi te zadeve brez disciplinskih ukrepov, o kateri je bilo odločeno po predložitvi dopolnilnega poročila OLAF. Končno je tožena stranka na obravnavi končala svoje ustne navedbe s poudarkom, da „po zaključitvi kazenskih in disciplinskih postopkov, ki so se začeli na podlagi Poročila [OLAF], Komisija ne bi mogla pravno uporabiti tega poročila na drug prikrit način ali v drugih okoliščinah zoper zadevnega uradnika in da načelo domneve nedolžnosti zahteva, da OPI ne more uporabiti tega poročila na način, ki je neugoden [za navedenega uradnika]“.

155 Iz navedenega izhaja, da navedena karierna škoda ni dokazana.

156 Drugič, glede navedene nepremoženjske škode je treba presoditi, ali so, kot zatrjuje tožeča stranka, nezakonnosti, ki jih je zagrešil OLAF, ogrozile njeno mirno vest, njeno čast in njen poklicni ugled, ob upoštevanju zlasti resnosti napak, za katere je OLAF obdolžil zainteresirano stranko, dolžine postopka in odmevnosti, dane okoliščinam zadeve v tisku. Glede tega je treba upoštevati trditve tožeče stranke, ki poudarja, po eni strani, da je OLAF obravnaval skoraj izključno njo in da je prišel do zaključka, da naj bi bila kazensko in disciplinsko odgovorna, in po drugi strani, da je bila zaradi obtožb zoper njo pod grožnjo disciplinske sankcije najmanj do predaje poročila IDOC in do zaključitve zadeve.

- 157 Očitno je, da obtožbe OLAF zoper M. Camósa Graua v spornem poročilu, ki so njemu in dvema drugima uradnikoma Komisije, ki sta sodelovala pri upravljanju IRELE, pripisale glavno odgovornost pri izvajanju in delovanju sistema, ki je omogočil nepravilno doseganje dobičkovnih marž, in ki omenjajo zlasti, da so bila ta kazniva dejanja storjena ob vedenju o nepravilnostih in ob izkoriščanju njihovega položaja znotraj Komisije, pomenijo posebej hude obtožbe, ki se nanašajo na čast in poklicni ugled uradnika, *a fortiori* za naziv tožeče stranke, ter oškodovanje, ki ustreza teži očitanege ravnanja.
- 158 Zlasti zaradi pristranskosti OLAF pri vodenju postopka, s katerim je prostovoljno izvzel GD „Finančni nadzor“ iz pristojnosti njegovih preiskav, se je vsa odgovornost, ki se lahko pripiše Komisiji, osredotočila na direktorat, pristojen za Latinsko Ameriko, in še natančneje na tri uradnike tega direktorata, ki so sodelovali pri upravljanju IRELE. Za povrh, ker druga dva uradnika, ki sta bila obravnavana skupaj s toženo stranko, nista bila več dejavna pri Komisiji, ampak sta bila, ko je bilo Poročilo predloženo, na dopustu zaradi osebnih zadev, je bil M. Camós Grau dejansko edini od tistih, ki jih je poročilo z dne 17. oktobra 2002 označilo za odgovorne, ki je ostal v službi znotraj institucije in je moral nositi breme obtožb OLAF, ob tem da je nadaljeval svojo kariero v tej instituciji. Take okoliščine so še povečale škodo, povzročeno zainteresirani stranki.
- 159 Nejasnosti glede življenjskih razmer tožeče stranke, ki jih je povzročilo ravnanje OLAF, njegove težave s slednjim in grožnja sodnih in disciplinskih postopkov, ki izhajajo iz ugotovitev Poročila, so zainteresirano stranko prizadele v obdobju, daljšem od enega leta in pol. Tako je M. Camós Grau, ki ga je OLAF 30. januarja 2001 obvestil o uvedbi notranje preiskave in 22. februarja 2001 zaslišal, od 22. februarja 2002 dalje dvomil v preiskovalca, pri katerem je slutil konflikt interesov, in je skušal s svojim neprestanim posredovanjem pri OLAF doseči, da bi bili objektivnost in nepristranskost preiskave, katere izkrivljena usmeritev je izhajala že iz vmesnega poročila iz decembra 2000, spet vzpostavljeni, in nato, da bi bilo v

skladu s tem popravljeno končno poročilo. Poleg teh neuspešnih intervencij je tožeči stranki, zagotovo od predložitve Poročila OLAF 17. oktobra 2002, po eni strani grozila uvedba kazenskega postopka s strani belgijskih in španskih sodnih organov do takrat, ko so ti organi 13. februarja in 10. marca 2003 odločili, da zaključijo zadevo, po drugi strani pa uvedba disciplinskega postopka s strani OPI, kot odziv na priporočila OLAF do takrat, ko je Komisija 2. septembra 2003 odločila, kot so to storili sodni organi, da zaključijo zadevo.

¹⁶⁰ Škodovanje časti M. Camósa Graua se je še povečalo z odmevnostjo v zunanji javnosti, ki jo je imelo Poročilo OLAF, kot je opozorjeno v točki 20 zgoraj. Sporno poročilo, čeprav naj bi bilo notranji dokument, katerega posredovanje bi moralo biti omejeno zgolj na naslovnike, naštete v členu 9 Uredbe št. 1073/1999, je bilo namreč razširjeno zunaj tega omejenega kroga in so bile njegove ugotovitve komentirane v tisku, saj je španski dnevnik *El País* poimensko poročal o sumu glede M. Camósa Graua v članku, ki je izšel v njegovi izdaji 11. decembra 2002.

¹⁶¹ Ravno nasprotno pa v povezavi z ugotovljeno nezakonitostjo ni treba priznati kot dokazane navedene škode, ki naj bi bila povezana s tem, da naj tožeča stranka ne bi bila „oprana“ obtožb zoper njo, da naj ne bi bila varna pred dodatnimi preiskavami, ki bi lahko bile določene v prihodnosti, ali da bi se še naprej omenjala s Poročilom, ki ostaja v arhivih naslovnih organov in služb.

162 V vsakem primeru iz zgoraj navedenega izhaja, da je nepremoženjska škoda M. Camósa Graua, ki je zaradi obtožb, ugotovitev in priporočil, ki jih je zoper njega izrekel OLAF, utrpel napad na svojo čast in svoj poklicni ugled ter trpel zaradi težav v življenjskih razmerah, dokazana.

163 Tožeča stranka je začasno ocenila svojo nepremoženjsko škodo na znesek 10.000 EUR. Komisija ni imela pripomb glede predlaganega zneska.

164 V okoliščinah obravnavane zadeve škoda, ki jo je utrpela tožeča stranka zaradi poročila OLAF, ni nižja od zahtevanega zneska. Zato je treba v celoti ugoditi odškodninskemu zahtevku M. Camósa Graua in Komisiji naložiti, naj mu plača znesek 10.000 EUR za povrnitev njegove nepremoženjske škode.

– Odškodninski zahtevek glede nujnih izdatkov tožeče stranke za obrambo v okviru upravnega postopka

165 M. Camós Grau tudi predlaga Sodišču prve stopnje, naj naloži Komisiji, naj mu povrne stroške, ki naj bi jih priglasi v okviru preiskave in njegovih upravnih pritožb zoper Odločbo z dne 17. maja 2002 in Poročilo OLAF z dne 17. oktobra 2002.

- 166 Treba pa je poudariti, da ta predlog ne določa zneska in da tožeča stranka ni dokazala ali navedla obstoja posebnih okoliščin, ki bi upravičile nedoločitev zneska tega oškodovanja v tožbi. Ker predlog za povrnitev zadevne premoženjske škode ni izpolnil pogojev iz člena 44(1) Poslovnika Sodišča prve stopnje, ga je treba zato zavreči kot nedopusten (sodba Sodišča z dne 23. septembra 2004 v zadevi Hectors proti Evropskemu parlamentu, C-150/03 P, ZOdl., str. I-8691, točka 62).

Stroški

- 167 V skladu s členom 87(3), prvi pododstavek, Poslovnika: „lahko Sodišče prve stopnje odloči, da se stroški delijo ali da vsaka stranka nosi svoje stroške, če vsaka stranka uspe samo deloma ali v izjemnih okoliščinah“.

- 168 V okoliščinah obravnavane zadeve je treba Komisiji naložiti plačilo vseh stroškov postopka.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (četrti razširjeni senat)

razsodilo:

- 1. Komisiji se naloži, da mora M. Camósu Grauu plačati 10.000 EUR.**
- 2. Preostanek predlogov se zavrne.**
- 3. Komisiji se naloži plačilo stroškov postopka.**

Legal

Lindh

Mengozzi

Wiszniewska-Białecka

Vadapalas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 6. aprila 2006.

Sodni tajnik

Predsednik

E. Coulon

H. Legal

Stvarno kazalo

Pravni okvir postopka	II - 1178
Dejansko stanje	II - 1180
Postopek	II - 1185
Predlogi strank	II - 1187
Pravno stanje	II - 1189
Tožbeni predlogi za razglasitev ničnosti Odločbe z dne 17. maja 2002 in Odločbe z dne 29. novembra 2002	II - 1189
Tožbeni predlogi za razglasitev ničnosti Odločbe z dne 28. maja 2003, s katero je bil zavržen ugovor, ki ga je tožeča stranka zoper Poročilo OLAF vložila 4. februarja 2003	II - 1189
Tožbeni predlogi za razglasitev ničnosti Poročila OLAF z dne 17. oktobra 2002	II - 1190
– Dopustnost	II - 1190
Trditve strank	II - 1190
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1191
Tožbeni predlogi za povrnitev zatrjevane škode	II - 1195
– Dopustnost	II - 1195
Trditve strank	II - 1195
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1196
– Glede obveznosti predhodne pritožbe	II - 1196
– Povezava med odškodninskim zahtevkom in ničnostnim zahtevkom ...	II - 1200
	II - 1229

Temelj	II - 1202
Trditve strank	II - 1202
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1206
– Uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Skupnosti	II - 1206
– Pravna pravila, katerih kršitev se navaja	II - 1207
– Ravnanje OLAF pri vodenju preiskave in izdaji Poročila glede IRELE ..	II - 1208
– Vzročna zveza med napako OLAF in škodo, ki jo navaja tožeča stranka	II - 1219
– Škoda tožeče stranke	II - 1220
– Odškodninski zahtevek glede nujnih izdatkov tožeče stranke za obrambo v okviru upravnega postopka	II - 1226
Stroški	II - 1227